

[Erling Dinesen.]

overenskomstområder. Løfteparagraftillæg kan ikke indregnes, siger man, fordi de forudsættes ydet efter en vurdering af de pågældendes større kvalifikationer m. v. Det er for det første en højst ejendommelig begrundelse, at en højt kvalificeret arbejders eller funktionærs løn ikke er en normal driftsudgift, eller er det kun en del af den, der er det? Jeg vil gerne sige, at der i vid udstrækning aftales personlige lønninger, f. eks. ved nyansættelser, og selve løfteparagraffen foreskriver jo, at lønnen skal fastsættes for den enkelte under hensyn til den enkeltes arbejde, kvalifikationer og uddannelse. Lad mig nævne løfteparagraffen i HK's overenskomst — et af de meget store minimallønsområder — med Arbejdsgiverforeningen, hvori der står:

„Det betragtes som en almindelig forudsætning, at der kan gives højere løn end den i overenskomsten fastsatte minimalløn, og organisationerne er enige om, at dette bør ske, hvor der gennem dygtighed ydes særlig værdifuldt arbejde, eller hvor der forudsættes mere selvstændighed i arbejdet eller større ansvar. Aftaler i overensstemmelse med stk. 1“

— altså det, jeg lige har læst op —

„træffes direkte mellem arbejdsgiveren og den enkelte medarbejder.“

Hvor misforhold som helhed taget skønnes at være til stede, kan hver af organisationerne efter forgæves forhandling indbringe sagen til afgørelse ved faglig voldgift.“

Det vil altså sige, at til trods for, at der er en klar overenskomstmæssig ret til at oppebære personlige tillæg og få dem reguleret, skal denne del af lønnen i henhold til prisloven behandles anderledes end selve minimallønnen, der jo kun skal dække det mindst kvalificerede arbejde eller kun skal gælde for en kortere periode eller måske i de første måneder, man er ansat i en ny virksomhed. Jeg kunne egentlig godt lide at vide, hvordan man vil administrere sådanne regler.

Når det gælder det bevægelige lønsystem f. eks. inden for jernindustrien, er der også foreslået begrænsninger. Der blev som bekendt ikke givet generelle lønforbedringer på dette område. Efter lovforslaget vil man kun gennem eventuel dispensation god-

kende lønreguleringer i de tilfælde, hvor der ved organisationsbehandling er konstateret et misforhold i lønnen sammenlignet med lønnen andre steder — og altså kun på kollektiv basis. Det vil sige, at hele organisationsapparatet på begge sider skal mobiliseres og formentlig forstærkes i ganske betydelig grad med mange flere forhandlere. Og selv om disse procedureregler er overholdt, skal der altså en dispensation til for at få indregnet sådanne lønstigninger. Jeg vil stille spørgsmålet igen om denne mærkelige bestemmelse: tror man virkelig, den kan administreres?

Der kan slet ikke som nu godkendes de personlige løntillæg, som aftales efter forhandling mellem den enkelte arbejder og arbejdsgiver, såfremt jeg har forstået lovforslaget rigtigt, og tilsvarende regler skal altså gælde, når talen er om en revision af et akkordgrundlag.

Jeg kan altså ikke se rettere, end at man med disse bestemmelser reelt vil medvirke til at sætte minimallønssystemet ud af kraft på meget store overenskomstområder. Det synes jeg ikke vi kan godkende, og det vil bestemt ikke skabe de produktionsvilkår, vi har brug for her i landet i den kommende tid. Tilmed skal det være en varig lov indeholdende sådanne bestemmelser. Det synes jeg nok gør det endnu mere betænkeligt.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Det er jo almindeligt, at man indleder med at takke for de faldne udtalelser, og jeg må nok også indskrænke min tak til at gælde netop de faldne udtalelser, som jo har varieret overordentlig meget.

Jeg skal indledningsvis sige, at dette er en lovgivning, der beskæftiger sig med et problem, som trænger sig mere og mere på i så godt som alle, for nu ikke at sige det for bredt, i hvert fald alle nordeuropæiske inklusive de nordiske industrialiserede lande, nemlig hvordan man holder omkostningsudviklingen under en rimelig kontrol. Landene smitter hinanden indbyrdes med deres inflation. Landene famler sig frem og forsøger sig frem på forskellig måde.

Det vil være bekendt bl. a., at de to andre nordiske lande Norge og Sverige har et prisstop, som stadig væk gælder. Der har man gennemført en i hvert fald efter min opfattelse så sær bestemmelse, at man også har